26/06/2021

Π. Ιγνάτιος – “Το Δώρο Του Πόνου…”

/ Γνώμες

Είναι γεγονός πώς η ζωή μας είναι ζυμωμένη με δάκρυα που προέρχονται από τον πόνο της ασθένειας, των θλίψεων, των βασάνων, της εγκατάλειψης και της μοναξιάς.

Αχώριστοι σύντροφοι του ανθρώπου, επιβεβαιώνουν τον λόγο του αποστόλου Παύλου, στις «Πράξεις των Αποστόλων» ότι πρέπει να περάσουμε μέσα από πολλές θλίψεις για να εισέλθουμε στην βασιλεία του Θεού (14,22).

Η κάθε περίπτωση πόνου όμως είναι προσωπική, ιδιαίτερη, σημαντική για τον ίδιο τον άνθρωπο, πρωτόγνωρη ίσως, ασύγκριτη με όποιο άλλο μικρότερο ή μεγαλύτερο πόνο.

Ο κάθε πόνος είναι καθαρά ο δικός μου σταυρός, το δικό μου φορτίο, ο δυνατός πειρασμός, η ισχυρή δοκιμασία, όπου κρίνομαι, εξετάζομαι και προβιβάζομαι ή μένω μετεξεταστέος.

Η καλύτερη παρηγοριά πάντως των πικρών αυτών ωρών είναι η προσευχητική επικοινωνία με τον πολυεύσπλαχνο, επουράνιο Πατέρα, που υπάρχει για ν’ ακούει

και να προστρέχει στους πόνους των πάντοτε αγαπητών παιδιών του…

Σ’ ένα από τα τελευταία χειρόγραφα ανέκδοτα κείμενα του μακαριστού γέροντα μου, αειμνήστου Μητροπολίτου Λαρίσης και Τυρνάβου κυρού Ιγνατίου, το οποίο έγραψε ανήμερα της Κυριακής του Πάσχα, διαβάζω να μας λέει το του αγαπημένου του ποιητού, Γεωργίου Βερίτη: «Δώρο δικό σου είναι κι ο πόνος. Δώρο δικό σου ακριβό, και φθάνω να σ’ ευγνωμονώ μόνο τις ώρες που πονώ…»!

Καθήμενος στο κρεβάτι του πόνου, έχοντας δίπλα του το τετράδιο με τις αποτυπωμένες σκέψεις του, που ως ιερά παρακαταθήκη το φυλάω, συνεχίζει: «Δεν μπορώ να καυχηθώ ότι έφθασα ως εκεί, αλλά αυτός ο στίχος με ενισχύει.

Μακάρι να μου δώση την υπομονή να δεχθώ αυτό το δώρο, το οποίο το ακούω, καλπάζει, έρχεται… θέλει πρώτα να με ενδυναμώση ο Παντοδύναμος να αντέξω τους πόνους, ώστε και στο αδύνατο σαρκίο μου, να χτυπηθή ο αρχέκακος εχθρός.

Την βλέπω αυτή την πάλη. Την διαισθάνομαι. Μου χτυπάει την πόρτα. Δεν θα αργήσει να φανή ο μαύρος καβαλάρης.

Κι αλίμονο, αν γογγύσω, αν ολιγοψυχήσω. Αν χάσω την τελευταία ευκαιρία, να συνθηκολογήσω με τον Κύριο και Θεό μου.

Τον επικαλούμαι με αγάπη. Και στρέφομαι με ικεσία, εκζητώντας τις πρεσβείες της Αγίας Μητρός Του και των Αγίων και των Αγγέλων Του.

Η θεία ευσπλαχνία, δίνει πολλούς τρόπους. Πόνους, ταλαιπωρίες, αδυναμίες που σε επαναστρέφουν. Και τότε γυρίζεις και θυμάσαι τους αγίους ανθρώπους και τα χριστιανικά τέλη τους…»!

Ο Λαρίσης Ιγνάτιος ήταν ένας πονεμένος Ιεράρχης. Ένας Επίσκοπος από τον οποίο όμως, ποτέ δεν ακούσαμε από τα χείλη του το «γιατί σ’ εμένα Θεέ μου;».

Όχι μόνο ήξερε, αλλά του είχε γίνει καθημερινό βίωμα-από την ημέρα της εις Επίσκοπον εκλογής του, αλλά και πιο πριν- και μέχρι της παραδόσεως του πνεύματος του, ότι στο ανθρώπινο αυτό «γιατί» δεν υπάρχει μία εύκολη και άμεση απάντηση. Όπως ακριβώς μας έλεγε ο ίδιος, η απάντηση θα έλθει από τον ίδιο τον Εσταυρωμένο Θεάνθρωπο.

Ο άνθρωπος αξιώνεται μέσα από τους πόνους και τις δοκιμασίες που του έρχονται να συμμετέχει στον σταυρό του Κυρίου. Κι όντως, η ανάσταση ακολουθεί πάντα τη σταύρωση.

Ο θάνατος μάς συνοδεύει στην αιώνια και πανευφρόσυνη ζωή, όπου «ουκ έστι

πόνος, λύπη και στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητος».

Αυτή την άλυπη, άπονη και αγόγγυστη παραδείσια ζωή προγεύτηκε, προτού ακόμη μεταβούμε στην Αμερική... το θεωρούσε δεδομένο ότι «αναβαίνει εις τον Πατέρα...».

Και αφού εισήλθαμε στο χειρουργείο, με τα τελευταία λόγια που μου απηύθυνε, είχε σχεδόν παραδώσει εκούσια τη ζωή του στα χέρια του Χριστού... κι ας αναρωτιόμουν από μέσα μου γιατί μου τα λέει... φαινόταν στα μάτια του, προτού κλείσουν... στο σφίξιμο του χεριού του... εκείνος ήξερε καλύτερα ότι το θείο δώρο του πόνου ήταν ο προάγγελος του δικού του παραδείσου!

Πλέον, Γέροντα μου, είστε ανάμεσα στα δώρα του Ουρανού... εκεί που πάντοτε ανήκατε! Και είστε εκεί ήδη τρία χρόνια...

Από την Ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Λαρίσης και Τυρνάβου